

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΩΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΓΡΟΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι . . . 4ο. ν. 3
Ἐν τῇ ἀλλεδαπῇ . . . 3:50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Δεκτῶν 15
29—Γραφείον δδ. Βουλῆς—29

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οἱ μὴ πληρώσαντες τὴν συνδρομήν των κύριοι συνδρομηταὶ νὰ ἔξοφλήσωσιν αὐτὴν, διότι εἰς οὐδένα μὴ πληρώσαντα θέλει πεμφθῆ τὸ 4ον φύλλον. Ταῦτα ὅπως λείψῃ πᾶν παράπονον

Η ΝΕΟΤΗΣ

(Ἔδε σελ. 20)

Ἡ ζωὴ εἶναι δόδος τραχεῖα καὶ ἀνωφερής, ὑψουμένη πρὸς τὸν οὐρανὸν διὰ μέσου κρημνῶν ἀποτόμων καὶ παρέχουσα λαμπρὰς σκηνογραφίας, εἰς τὰς ἀρρενωπὰς προσβολὰς τῶν δόποιων δὲν ἀντέχουσιν ὅλαις ἐπὶ στοὺς αἱ ψυχαὶ. Ἡ νεότης μένει κεκμηκυῖα εἰς τὰς βίζας τοῦ κριμνοῦ. Μήπως ἐδελεάσθη δόπος ἀνθροΐς τοῖς θάλλοντος; παρὰ τὸ χείλος τοῦ βαράθρου; ἢ μὴ κατελήφθη δόπος κενοῦ ἔρωτος πρὸς τὴν κυανὴν δύσην, ἢν ἐκτυλίσσει ἡ λίμνη εἰς τὸ βάθος τῆς στενῆς ταύτης φάραγγος; Ἐν ᾧ διενίας ἀποθαυμάζει τὰ τόσα κάλλη, δι᾽ ὃν ἡ φύσις ἥθελησε νὰ κοσμήσῃ τὸ μονότονον ἀναχωρητήριον του καταλαμβάνεται αἴφνης δόπος ἀνίας, ἡτις, καταβάλλουσα κατὰ σμικρὸν τὰς αἰσθήσεις του, καταβάλλει ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὴν τὴν ψυχὴν του. Δημονεῖ τὸ ἐπιδιωκόμενον τέρμα διότι πιθανὸν ἀπεγούπειν ἐκ τῆς τραχύτητος τῆς δύσης. Ἀποστρέφει τὰ βλέμματά του, κάθηται παρὰ τὸ χεῖλος τῆς δύσης καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους παραδίδοται εἰς ἀποθάρρυνσιν.

Οἱ ἀνὴρ, διν μικρότερα περί ἐνίσχυσε κατὰ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀνιών τῆς ζωῆς, πλησιάζει τὸν νεανίαν· ἔχει περιεχωμένη τὴν δσφύη του. ὡς ἐν δόδοι-

πορίᾳ ἀντιμετωπίζει μεγαλοπρεπῆς τὸν ἄνεμον τῶν ὁρέων, δστις παῖς εἰς τὰ ἐνδύματά του ὡς μὲ ὡραῖον πέπλον. Ὁρθὸς πρὸ τοῦ νεανίου, εὐθὺς καὶ σταθερὸς ἔκτενεις αὐτῷ τὴν χειρά του, καὶ διὰ τῆς ἀλλῆς τῷ δεικνύει τὸ ὄψις τῆς δόδου, λέγων αὐτῷ: Ἐμπρός, νεανία, δφείσεις νὰ μᾶς ἀκολουθήσεις. Ἐγνωρίσαμεν ὡς σύ, θλίψεις καὶ δάκρυα. Ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ βίου νομίζεις, ὅτι ἡ ψυχὴ μιμεθυσμένη ἔτι ἐκ τῶν ἀρωμάτων τῆς διαμονῆς, ἢν ἐγκατέλειψε δὲν δύναται νὰ συνειθῇ εἰς τὸν νέον τοῦτον τῆς γῆς, εἰς ἢν ἐγεννήθη, ἀέρα. Μᾶλλον ἔξφειωμένη πρὸς τὴν μυστηριώδη ὑπαρξίαν ἀφ' ἣς ἀνεχώρησεν, ἢ πρὸς ἔκεινην, ἣς μέρος ἀποτελεῖ, λέγει δὲ τι καταβεβλημένη ὑπὸ πικρᾶς θλίψεως ἐπιθυμεῖ νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα, ζητοῦσα νὰ ἀνοιγῶσιν αὐτῇ ἐκ νέου αἱ πύλαι ὃν πρὸ μικροῦ ἐξῆλθε καὶ ἀρνούμενη νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸ κοινὸν πεπρωμένον δπερ ὡθεῖ αὐτὴν νὰ διέλθῃ ἐπὶ χρόνον διὰ τῆς μακρᾶς δόδου τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων.

Οταν δὲ φθάσῃ εἰς τὸ μέσον τῆς δόδου ἔξισου ἀπομεμακρυσμένη τοῦ σημείου, δθεν ἀνεχώρησε, καὶ ἐκείνου πρὸς δ ζητεῖ νὰ φθάσῃ τότε μόνον δύναται νὰ κρίνῃ δρῶς περὶ τῶν δόπον τοῦ βίου τερμάτων καὶ περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ, δστις μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸς αὐτὸν διὰ τῆς σκολιάς ταύτης ἀτραποῦ, ἐν ἣ βαδίζεις καὶ ἢν θέλεις κατόπιν ἀγαπήσεις τόσουν.

Ἐμπρός νεανία! ἔγειρον τὴν κεφαλὴν σου σπόγγισον τὰ δάκρυα ἀπὸ τῶν δφθαλμῶν σου· μάτην ρέουσι ἐπὶ τῶν χόρτων τῆς δόδου· μάτην μίγνυνται τοῖς διαυγέσι κύμασι τῆς λίμνης. Πρὸς ἀνάψυξιν τῶν ἀνθέων καὶ διατήρησιν τῶν πηγῶν δ Θεὸς καταπέμπει ἡμῖν τὰ διαυγῆ τοῦ οὐρανοῦ νάματα. Ἡ ἐκ τῶν δφθαλμῶν τοῦ ἀνθρώπου ρέουσα δρόσος εἶναι πικρά· φέρει ἀλας δριμύ· εἶναι μεμιγμένη τῇ χολῇ τῶν θορυβοδεστέρων παθῶν μας, καὶ δὲν πραύνει ἢ τὸ πῦρ,

Θράκης, εἴτε διὰ τοῦ Ἀρχιπελάγους μέχρι τῆς Ἑλλάδος, έτε μὴ αὐτόχθονες. Κατὰ τὰς παραδόσεις οἱ Πελασγοὶ ἔγεννοι θυσαν ἐκ τοῦ Δυκαίου δρους τῆς Πελοποννήσου ἐκαυχῶντο δὲ διὰ εἰναι «αὐτόχθονες,» «ἄνδρες τῆς μελαινῆς γῆς,» «τέκνα τῶν δασῶν,» «οἱ πρὸ τῆς Σελήνης γεννηθέντες.» Πέριξ αὐτῶν

ώς νικηταὶ ἐν Πελοποννήσῳ, ἐδόθη εἰς δόλους τοὺς κατοίκους τῆς χερσονήσου ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυονιῶν, οἵτινες συνεδρίαζον ἐν Θερμοπύλαις καὶ Δελφοῖς, ως γενικὸν δόνομα τὸ τῶν Ἑλλήρων, οἵτινες ἦσαν μικρὸς τις λαὸς τῆς μεσημβρινῆς Θεσσαλίας καὶ Φθιώτιδος. «Ἡ προσωνυμία Γραικοί, ἥτις εἶναι πιθανῶς συγνόνυ-

Ἡ νεότης. (Ἔδε σελ. 17).

κατώκουν ἀλλαὶ πολυάριθμοι φυλαὶ τῆς καταγωγῆς, οἱ Αἰολεῖς καὶ Δέλεγες, ἀρχαῖοι ἔθνος τῆς Ἑλλάδος μεταναστεύοντες ἐκ τῆς Καρίας καὶ Τρωάδος, μεθ' ὧν ἀνεμίχθησαν οἱ Ἰωνεῖς καὶ οἱ Ἀχαιοί. Ἀργότερον, δὲ οἱ Δωριεῖς διαβάντες τὸν Κορινθιακὸν κόλπον κατὰ τὸν στενότερον αὐτοῦ μέρος ἀπεκατέστησαν

μος πρὸς τὸ ὄρεινοι καὶ πιθανὸν νὰ σχετίζηται πρὸς τὰς «παλαιός, ἀρχαῖος, οὐδὲ τοῦ ἐδάφους κτλ.» ἐπεξετάθη μικρὸν κατὰ μικρὸν ἐν τῷ ἔθνει, καὶ τέλος ἐγένετο παραδεκτή. Οἱ Ἰωνεῖς τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ οἱ Κᾶρες τῶν Σποράδων ἐφάμιλλοι τῶν Φοινίκων ἐπλεον ἀπὸ λιμένος εἰς λιμένα, διμπορευόμενοι παρὰ

τοῖς ἡμιαγρίοις αὐτῶν λαοῖς, καὶ ώς αἱ μέλισσαι αἱ ἀποθέτασαι ἐπὶ τῶν ἀνθέων τὴν γονιμοποιὸν ἐκείνην κόνιν τὴν γύριν ὑπὸ τῶν βοτανικῶν καλουμένην, διέσπειρον εἰς τοὺς λαοὺς τούτους τὸν Ἀνατολικὸν καὶ Αἰγαίου πολιτισμόν.

Ἐμπόροι Φοινίκες καὶ Ρωμαῖοι νικηταὶ μόλις μετέβαλον τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐλληνικοῦ πολιτισμοῦ

τῶν κατοίκων τῆς Ἑλλάδος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὑπῆρξεν ἡ σλαβικὴ, ἡ μᾶλλον ἡ Σερβικὴ γλῶσσα· τὸ δοποῖον ἀποδεικνύει ἔτι τὸ μετζὸν μέρος τῶν τοπικῶν δυνομάτων. Μεθ' δας δὲ καὶ ἀν λέγωσι πλειστοὶ συγγραφεῖς αἱ δεισιδαιμονίαι καὶ αἱ παραδόσεις τῶν Ἑλλήνων δὲν εἶναι ἀπλῆ κληρονομία τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων· καὶ δ ὑπερφυῆς αὐτῶν κόσμος πλουτίζεται ἐκ

Μανιάται.

ἄλλ' ἀπὸ τῆς μεταναστεύσεως τῶν ἔθνων οἱ βάρβαροι εἰσέβαλλον ἐν αὐτῇ παμπληθεῖς· ἐπὶ δύο περίπου αἰώνας οἱ Ἀβάροι διετήρουν τὴν ἴσχυν τῶν ἐν Πελοποννήσῳ κατόπιν ἥλθον οἱ Σλαβοί μεθ' ὃν δὲ λοιμὸς συνέπρεξ πλέον ἡ ἀπαξία εἰς ἐρήμωσιν τῆς χώρας. «Ἡ Ἑλλὰς κατέστη Σλαβία, καὶ τὸ γενικὸν γνώρισμα

φαντασμάτων καὶ μορμολυκείων (καλικαντζάρων), ἐπινομάτων τῶν Σλαβῶν· αὐτὸς τὸ ἐλληνικὸν ἐνδυμα εἶναι ὡσαύτως κληροδότημα τῶν ἐκ τοῦ βορρᾶ πορθητῶν. Ἐν τούτοις ἡ ὥραια Ἑλληνικὴ γλῶσσα ἤρεστο νὰ ἀναβάλλῃ βαθμοδόν, καὶ ἡ φυλὴ αὐτη νὰ ἀνακτή τόσον ἐπιτυχῶς τὴν ἐπικράτησιν, ὅστε εἶναι ἀδύνα-

των νά άνευρη τερέντα πάντα Σερβίκα στοιχεία. Ἀλλ' αφ' οὐδὲ οὐδέ τις Ελλάς δύσκολη πράξις συγεδόν: ἀποσταθίσθη, διέτρεψε τὸν κίνδυνον νὰ καταστῇ Ἀλβανία καὶ μάλιστα κατατήνῃ· Ενεπικήρια κυριαρχίαν. Κατὰ τὰς ωρχὰς ἔτι τοῦ αἰώνος τούτου η ἱερόκρατεστέρα ἐν Ἡλίδι, Αργεῖ, Ἀττικῇ καὶ Βαιωτίᾳ γλωσσα, η τὸ ἡ ἀλβανική ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἔτει πλείστες τῶν ἑκατὸν χιλιάδων τῶν νομίζομένων Ἐλλήνων λαλοῦσιν αὐτήν. Ο νῦν πληθυσμὸς τῆς Ἐλλάδος εἶναι λοιπὸν πολὺ ἀναμεμιγμένος ἀλλὰ θὰ εἶναι δύσκολον νὰ εἴπωμεν ἐν τίνι ἀναλογίᾳ εἶναι ἀναμεμιγμένα τὰ διάφορα στοιχεῖα, ἐλληνικὸν, σλαβικὸν, καὶ ἀλβανικὸν. Ως καθαρώτεροι ἀπόγονοι καὶ ἐνταῦθι ἀμιγέστεροι ξένων στοιχείων δυοτίθενται οἱ Μανιάται τοῦ Ταίναρου· αὐτοὶ καλοῦσιν ἑαυτοὺς κατ' εὐθείαν ἀπογόνους τῶν Σπαρτιατῶν, καὶ δεικνύουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων φρουρίων αὐτῶν καὶ τὸ τοῦ «αὐθέντου Δυκούργου.» Ἀπὸ διηνηρο-
νεύτων χρόνων μέχρι τοῦ ὥπερ ἀνέκαρτοσιας ἀγῶνος, αἱ τῶν γερόντων αὐτῶν συνελεύσεις ἐτήρουν τὸν τί-
τλον «Γερουσία τῶν Δακεδαιμονίων.» Ἔκαστος Μα-
νιάτης δρκίζετο νὰ ἀγαπᾷ μέχρι θανάτου «τὸ πρώ-
τον τῶν ἀγαθῶν, τὴν ἐλευθερίαν, κληροδότημα τῶν προγόνων Σπαρτιατῶν.» Ἐν τούτοις καὶ τῆς Μάνης πλείστα δύνματα τοποθεσιῶν εἶναι καταγωγῆς Σερβικῆς, μαρτυροῦντα καὶ τὴν ἐν τῇ χώρᾳ ταύτη μακρὰν τῶν Σλαύων διατριβήν. Οἱ Μανιάται ἔχουν εἰς πρᾶξιν τὴν ἐκδίκησιν «vendetta», ὡς καὶ οἱ Μυ-
ροβούνιοι· ἀλλὰ τὸ ἔθνος τοῦτο δὲν εἶναι ἔθνος δλων τῶν βαρβάρων λαῶν:

Οπωσδήποτε ὅμως εἰς τὸ πεῖσμα τῶν ἐπιδρομῶν καὶ τῶν σταυροφοριῶν ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ, πιθανὸν ἐν μέρει ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ κλήματος ὑπὸ τὸ δυοτόν ζῆται, εὑρέθη τέλος ἔχουσα τὰ πλειστερά τῶν διακριτικῶν αὐτῆς χαρακτηριστικῶν. Καὶ ἐν πρώτοις κατόρθωσε νὰ διατηρήσῃ τὴν γλώσσαν· καὶ εὐλόγως ἐκπλήττεται τις δις ἡ νεοελληνικὴ δὲν διαφέρει κατά πολὺ τῆς τῶν ἀρχαίων. Αἱ παραλλαγαὶ ἀνάλογοι τῶν ἀπαντωμένων εἰς τὰς νεολατινικὰς περιορίζονται σχεδόν εἰς δύο: τὴν συγκοπὴν τῶν λέξεων διὰ τῆς συγειρέσεως τῶν ἀτόνων συλλαβῶν, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν βοηθητικῶν ρήματων. Δὲν εἶναι ἐπομένως δύσκολον εἰς τοὺς νεωτέρους "Ἐλληνας νὰ καθαρίσωσιν δλίγον κατ' ὀλίγον τὴν γλώσσαν τῶν ἐκ τῶν βαρβαρικῶν τορνευμάτων καὶ τῶν ζένων λέξεων, διπας πλησιάσωσι τὴν γλώσσαν τοῦ Θουκυδίδου.

NEAZI H BOHMН

Πόσον ἡτο εὐτυχής κατὰ τὴν παιδικήν της ἡλικίαν
Νεδζί ή Βοημ.ή. Ζωηρὰ καὶ κούφη, ως σκύουρος, ἐγ-
καμπτός καὶ γευρώδης, ώς ἄγριος πάλος, διέτρεψε
γυμνόπους καὶ λυγχίους, ταῦς πεδιάδας, ἀπολαύουσα
ἐν ελευθερίᾳ τῷ μαλλονῷ τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ.
Τείχη δὲ αὐτῶν οὐκ μηδένον οὐδεῖς φρεγγήδεις τοὺς
δρυθαλμούς της καθικάστην, καὶ δρύες περι-
στρέφοντο περὶ τῷ μηδένον της καὶ γεράσιδα πρὸ

τῶν ποδῶν της; Πατρίς της δινῆται παρομιεῖσχε καὶ κα-
τοικία της ἡ ακηνή ὑφ' οἵνωντες θέματα σπέρματα.
καὶ διανάμαυρομένη εἰς πάλιν αἰδίας γάμον συνορη-
λέκων της ἔχορευε κατὰ τὸν ἥμερον τούτου σπέρματος, διπέρ
ἡν κεκοσμημένον διὰ χρυσῶν ερεπτάλων καὶ οὐτανοὶ οἱ
λευκοὶ δόδοντες της ἀπέστρατος οὐεῖς τὴν λάρψιν φω-
τὸς ἐξεργομένους ἀπόδινας ἐκέκυπτον ἀνημμένης πυ-
ρᾶς, οἱ ἄποικοι διμόρφοι της ἔθαβραζον Νεδζὶ τὴν
Βοιωτίαν.

Πλὴν ἔφθασεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν δὴν αὕτη ἡ εὐτυχία διεσκεδάσθη. Ἡ παροικία βιαίως διαλυθεῖσα διεσκορπίσθη εἰς τοὺς τέσσαρες ἀνέμους τοῦ οὐρανοῦ. Ἡ παροικία αὕτη εἶχεν ἀποκατασταθῆναι ἐν τόπῳ ἀγύνωστῳ, ὃπου ἐπίστευον εἰς τὰς μαγγανίας· ἐὰν τὰ στρατεύματα ἥθενον, οἱ Βοημοὶ ἐπταῖον· ἐὰν ἡ πυρκαϊά κατέτρεψε σιταποθήκην τινὰ, οἱ Βοημοὶ εἶχον ἐπικαλεσθῆναι πῦρ ἐπ' αὐτήν· ἀντὶ ἐπιδημίας τις ἐλυμαίνετο τὰ χωρία, ἀναμφιβόλως οἱ Βοημοὶ εἶχον δηλητηριάσσει τὰς πηγάς. Ἀλοίμονον τότε εἰς τὸν Βοημὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἥθελεν ἀπομακρύνθη τῆς παροικίας του· τὸ μέσος ἢ ἑκαδίκησις τὸν ἐνέδρευον πανταχοῦ. Ἡτο καιρὸς θλίψεων διὰ τοὺς δυστυχίες Βοημούς.

Οὕτω ἐπῆλθε καὶ ὁ καιρὸς τῆς δυστυχίας τῆς Νεδζί· συλληφθείσα αἷχμαλωτος, ἐν τῷ μέσῳ ὅρεων καὶ ἀπειλῶν, ἐδέθη τὰς χεῖρας διὰ λεπτοῦ σχοινίου, καὶ ἐρρίφθη εἰς ψυχρὸν φυλακήν! Ἡτο ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν ἐκοινήθη ὑπὸ στέγνη Νεδζί, ἡ Βοημή!

³ Ήτο γλυκύτατον τέκνον ἡ ξανθὴ Βαβηλία, ἡ ἔγ-
γονὴ τοῦ γέροντος θεσμοφύλακος Ἰακώβου· ἦτο τὸ
μόνον, διπερ τῷ ἀπέμεινε ἀπὸ δλα τὰ τέκνα καὶ τοὺς
ἔγγγόνους. Τὸ ἥγαπα μὲ δλην τὴν ἀγάπην, ἣν εἶχε
πρὸ δλα τὰ ἄλλα. καὶ ἐνδιμίζεν δτι δλα ἀνέ-
ζησαν ἐν αὐτῷ. Τὸ μειδίαμα τῆς κόρης ταύτης ἔχα-
ροκοίει τὴν καρδιὰν τοῦ γέροντος, δστις δὲν ἐφοβεῖτο
ἄλλο, εἰμὶ τὸ ἐπὶ τῶν γαλανῶν δρθαλμῶν τῆς Βαβη-
λίας; δάκρυ. "Ἐνεκα τούτου ποτὲ δὲν εἴχεν ἀνοίξει ἐπὶ
παρουσίᾳ τῆς τὴν θύραν τῆς φυλακῆς τοῦ πύργου,
ὅπου ἐνέκλειε τοὺς τοιχοδιώκτας καὶ κακοποιοὺς, φο-
βούμενάς μη ληπτηθῆ ἢ μικρὰ Βαβηλία, μανθάνουσα
δτι ὑπῆρχον ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ κακοὶ καὶ δυστυ-
χεῖς. 'Αλλὰ τὴν ἑσπέραν ταύτην, καθ' ἦν τῷ παρέ-
δωκαν τὴν πτωχὴν Νεδζί, δ γέρων Ἰάκωβος συνεκι-
νήθη ἐπὶ τῇ θερά πόσῳ νέας φυλακισμένης. 'Εσκέπτετο
τερπι τούτου καθ' ὅλην τὴν νύκταν καὶ τὴν ἐπαύριον,
δέλων να παρασχῃ γλυκεῖαν ἔξεγερσιν εἰς τὸ πτωχὸν
ἐν τῇ κλαωφῷ πτηνὸν, καὶ σκεφθεῖς δτι ἡ γηραιὰ ὄψις
τοῦ πιθανὸν ἦτο νὰ τὴν φοβίσῃ, παρέδωκεν εἰς τὴν
Βαβηλίαν τὸν ζωμὸν καὶ τὸν ἄρτον, ἵνα τὸν φέρῃ εἰς
τὴν Νεδζί τὴν Βορυμήν, παρατελενετεμ μῆτρα ὁπλοῦ.

Εἰσῆλθεν ὁ μητράς Βαβυλίας καὶ σὰ τὴς ἀνοιχθεῖ-
σαν θύσας πετράντης καὶ ἀκτίς φαέου, πέτις φωτίσασα
τὴν σκοτεινὴν φύλακκυν ἐφώ τοις καὶ τὴν οὐρανοῦ Βορ-
ράνην. κοινωνεύαντας ἔτι ἐπὶ λαζανίον χαρίσαστος Αἰγαί-
ανα.

ἥ Βαβυλωνίας τοῦ ἀκτωφάτου. Ἡ Νεόδεκανοῦσε
τοῦ εὐθραγμούς της, καὶ τὸ βλέμμα τῆς συνήντησην
ἐκπίνει τὸ παρθενοράν τοῦ στόλου συμπαθητι-
κὸν τῆς Βαβυλώνος, ὑπερῆτον ἀλλογῆλισκὴν ἀκτήν,
εἰσδύσασα μέχρι τῶν μυχῶν τῆς καρδίας τῆς φυλα-
κισμένης.

‘Η πρώτη σκέψις τῆς Νεδζί, κατὰ τὴν περίστασιν ταῦτην ἡτο νὰ ἀνατρέψῃ τὸ ἄδυνατον τοῦτο παιδίον καὶ νὰ τραπῇ εἰς φυγήν· ἀντὶ τούτου δμως ἔξετεινε τὰς δεδεμένας χειράς της, μετὰ ἕκετευτικοῦ βλέμματος πρὸς αὐτήν.—«Πάππε, ἐλθὲ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃς τῶν δεσμῶν — ἀνέκραξε τὸ παιδίον. Καὶ ὁ γέρων Ιάκωβος, δοτις εἶχε μεῖνει δριπισθεν τῆς θύρας ἵνα προστατεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ τὴν ἔγγονην του, ἐπροθυμοποιηθή νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παράκλησιν τῆς φιλάττης του μικρᾶς, ἀπαλλάσσων τὴν Νεδζί τοῦ σχοινίου, διέπερ τῆς ἔθλιβε τὰς χειράς. Βίτα τῇ δώμιλησε μὲ ἥπιστητα, δοὺς αὐτῇ ἐλπίδας περὶ πρωφεχθοῦ ἐλευθερώσεως· τὴν ἐνεθαρρύνε, τὴν συνεβούλευσεν, ἐν ᾧ ἡ Βασιλία, ὑπομειώδωσα καὶ πεποιθυία ὅτι ἔξετέλεσσε καθηκόν, φιλοξενείας, ἐκάθισε παρ’ αὐτῇ, καὶ τὴν ἐθεώρει τρώγουσαν· μετὰ ταῦτα δμως σκεφθείσα ὅτι δηρὸς ἄρτος δὲν εἶναι τόσω εὐάρεστον φαγητόν, ἔτρεξεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβε μῆλά τινα ἄτινα ἐφύλαττεν ἀπὸ τὸ δένδρον τῶν Χριστουγέννων, καὶ τὰ προσάφερεν εἰς τὴν Νεδζί τὴν Βοημήν.

Περὶ τὸ ἑσπέρας τῆς ἡμέρας ἐκείνης αἱ δύο κόρων
ἡγαπῶντο ἀμοιβαίνων. Ὁ κόριος τοῦ πύργου, εἰς οὓς
τὰς χειρας ἔκειτο ἢ τύχη τῆς Νεδζί, ἐβράδυνε νὰ
ἐπιστρέψῃ. Ἡ πτωχὴ αἰχμάλωτος ὥχρι καὶ ἐφει-
ρετο ἐν τῇ φυλακῇ θὰ ἀπέθινηκεν ὄντες τῆς Βαβ-
λίας. Αὐτὴ διήρχετο ὡρας δλοκλήρους παρὰ τῇ Νεδζί¹
τῇ ἔφερε δράγματα ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ καὶ πρασίνου
κλάδους ἐκ τοῦ δάσους, εἰς τὸ δοποῖον ἥ πτωχὴ αἰχμά-
λωτος ἀνέπνευε ἀλλοτε τὰ μῆρα τῇ ἐλέυθερίας τῇ
διηγεῖτο τὸν ἐν τῷ χωρίῳ βίον, τὴν οἰκιακὴν ὡς καὶ
τὴν ἀγροτικὴν τῶν συγχωρικῶν τῆς ἔργασίαν ἐνθουσί-
τῇ περιέγραφε τὰς τερπνὰς τοῦ θεάτρου διασκεδάσεις,
τοὺς ὑπὸ τὰ γιγαντιαῖς δένδοις χοροὺς, τὴν ἕρπητὴν
τῆς συγκομιδῆς, καὶ τῇ ἐπανελάμβανεν δσας ἐν ταῖς
χειμεριναῖς ἐσπερίσιν εἶχεν ἀκούσεις ὠραῖας διηγήσεις

Ἐψαλλεν εἰς ἐπήκοον τῆς Νεδζί θυμους εἰς ἀρχαῖου
ἥχους, οὓς εἶχε μάθει ἐν τῇ ὑπὸ κισσῶν κεκαλυμμένῃ
παλαιᾷ ἐκκλησίᾳ, ἐν ᾧ ἐκείνη ἥκειν τὴν ἡγεώδη φωνήν
της μὲν τὰς ἵλαράς ταῦτας μελῳδίας. Μετὰ
τοῦτο ἡ Νεδζί, ὑψούσα τὸ σείστρον καὶ σείουσα αὐτὸν
ἐπόνιζεν ἀσμά τι τῆς φυλῆς της, ἀνασκιρτῶσα κούφῳ
ἐπὶ τῇς ἀκραῖς τῶν ποδῶν της ἡ Βαθηλία κατὰ σειρά
ἔλαμβανε τὸ σείστρον καὶ προσεπάθει νά τὴν μικηνῆ
Βανή Νεδζί ἔκλατε ποτε, ἀναμιμνησκομένη τὰ χλοερά
δάσον καὶ τὰς ἀπεράντους κοιλάδας, ἡ Βαθηλία τῇ
ἐνηγκαλίσετο, καὶ ἀπεκήραυνε τὰ δάκρυα διὰ τῶν
ἀσπασιῶν της. Ὅτε δὲ ἡ μέσοις τῆς ἀπελευθερώσεω

πηγαπονήσος ἀδελφαῖς ξενθή Βαριλία
καὶ Νεδζί τι Βουνή. ΟΝΙΑ οὐδέποτε

Τέλος δικύριος πεφύγου ήλθε, κατηνή Νεδζίτ γέλευ-
θερώθη. Ὁρθία περὸ τῆς θύρας τῆς φυλακῆς, νέμε-
θύσκετο ἐπὶ δώρων σχεδόν ἀπὸ λέρων, καὶ
ῶμοιαζεις μὲν χειλιδόνα ἑτοιμὴν εἰς πτήσιν. Ἀλλὰ πά-
ραυτα θλιβερὰ σκέψις συνεσκότεσε τὸ πρόσωπόν της.
Ποῦ νὰ ὑπάγῃ; Ποῦ εἶναι οἱ ὅμορφοί της; Διεσκορ-
πίσθησαν, ἀνεχώρησαν! Πρὸς ποιὸν μέρος τοῦ δρί-
ζοντος νὰ στραφῇ, διὰ νὰ εὔρῃ τὰ λείψανα τῆς παρο-
κλίας της;; Καὶ ἐν τούτοις πλησίον της ἡ Βαθηλία
κλαίει ἀπεριφύγουσα τὴν χειρά της! καὶ οἱ δύο γα-
λανοὶ δρθαλμοὶ της εἴναι προσπλωμένοι ἐπὶ τῆς
Νεδζίτ, ὡς νὰ τῆς ἔλεγον: «Ἄχαριστος! Θὰ μᾶς
ἐγκαταλείψεις!» Ο γέρων Ἰάκωβος βλέπει τὴν θλίψιν
τῆς Βοημῆς, καὶ τῇ λέγει. «Θέλεις νὰ μείνης μεθ'
ἡμῶν; Θὰ ἔχω δύο θυγατέρες. «Ἡ Βαθηλία σὲ ὑπερα-
γαπᾷ.» — Καὶ ἐγὼ σας ἀγαπῶ ἐπίσσῃς ἀνέκραξεν ἡ
Νεδζίτ, ἐπιλαβομένη τῶν χειρῶν των· καὶ εἰσῆλθεν εἰς
τὴν οἰκίαν τοῦ γέροντος Ἰάκωβου.

Ἐκτοτε ἐν τῇ ὑπὸ κισσοῦ κεκαλυμμένῃ ἐκκλησίᾳ
νέα χριστιανὴ γονατίζει· κατὰ Κυριακὴν παρὰ τὴν
Βαθύλιαν· νέα χορεύτρια προσετέθη, εἰς τὰς θερινὰς
ἔσορτάς, καὶ κατὰ τὰς ἐσπεριδάς τοῦ χειμῶνος τὰς
προξενοῦντα πλειστέραν· ἐντύπωσιν διηγήματα
τὰ παράδοξα συναξάριχ μαγισσῶν καὶ δαιμονίων,
τόπων μυστηριώδων καὶ λαῶν ἀγνώστων, ἀτινα διη-
γένετο Νεδζί ή Βοημή.

1

Πλὴν ἡτο εὐτυχῆς ή ὥραια κόρη τῶν πλανητίδων φυλῶν; Ἐνίστε καθημένην παρὰ τὸ παράθυρον, θειεώρε τὰς μακρὰς καὶ ἐλικοειδεῖς δόδούς τὰ βλέμματά την διέτρεχον τὸ διάστημα κατόπιν τῆς χειλίδνος καὶ τοῦ πελαργοῦ, καὶ στεναγμὸς βαρὺς διέφευγε τοῖς στήθους της! Τότε ή Βαβηλονία τὴν περιέσφιγγε μιατούς βραχίονάς της, καὶ τῆς ἔλεγε; «Μήπως θέλε νὰ μᾶς ἔγκαταλεψεῖς?» Ἡ Νεδζί τῆς ἀνταπεδίδει τὸν ἐναγκαλισμὸν, ἀποκρινομένη; «Οὔχι, ἀλλὰ θα πεινάνω ἕως νὰ μπαγδούσειθη.»

περιμένω εώς να οπλωθεύσουμενοι.
Hūz̄anov καὶ οἱ δύο δομοί· καὶ δὲ γέρων Ἰάκωβο
ἡγνότες ποίαν νὰ ἀγαπήσῃ πλειότερον. Ἡ Βαθηλία τὸ
εὐχαρίστει διὰ τὴν γλυκύτητά της· ἡ Νεδζ̄ διὰ τὴν
δύναμιν τὴν τέλειων καὶ τὴν ἐνεργητικότετα της.

Καὶ ὅτε ὁ οὐρανὸς τοῦ θηροφύλακος Φράντζ ήλθε να ζητήσῃ παρ' αὐτοῦ ὡς σύζυγον τὴν Βαθηλίαν, φέρων αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ εἰς χώραν μακρὰν, διέρων παρηγορήθη διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς διὰ τῆς ἔξης σκέψης: «Τούλαχιστον θὰ μοι μείνῃ ή Νεδζί! — Θα ξέσαι ή μόνη θυγάτηρ μου, τῇ ἐλεγεν' διέρων ἔχει μάνακον τοῦ!»

Τὴν ἐσπέραν ἔκείνην ἡ Νεδζί δὲν ἐκάθισε πλέον παρὰ τὸ παράθυρον. διὰ νὰ ἤδη τὴν ἑλικοειδῆ ὄδδον ἀλλ' ἐπνήξεν εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας της τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μακρυνῶν ἐκδρομῶν καὶ τῆς ἀγρίας ἐλεύθεροτάτης. λέγουσα καθ' ἑαυτήν. "Ηδη εἶμαι τὸ τέκνον

τοῦ γέροντος Ἰακώβου δὲν είμαι πλέον Νεδζί ή Βοημή.

VIII

Ἐπὶ οὖτις μῆνας περιεποιεῖτο τὸν γέροντα, καταστάντα ἀδύνατον· τὸν ἡγάπα καὶ τὸν ἔτρεφε διὰ τῆς ἐργασίας της· καὶ ὅταν δὲ γέρων ἐκοιμήθη τὸν ὑπόνοιο τοῦ δικαίου, ή Νεδζί ἔλεγε. «Θὰ ἐπανίδω τὴν Βαθηλίαν καὶ θὰ ἀναχωρήσω.»

Ἄλλα δὲν ἀνεχώρησεν. «Ἡ Βαθηλία ἐπέστρεψεν εἰς τὸ χωρίον πτωχὴ μήτηρ καὶ ἀπωρφανισμένη. Ὁ πόλεμος εἶχε καταστρέψει τὸν τόπον ἔνθα ἐφονεύθη δούζυγός της· ἥδη δὲ η καλύβη τοῦ γέροντος ἦτο τὸ μόνον ἄσυλον, ὅπερ τῇ ἀπέμεινεν. Ἐθεσε κλαίουσα τὰ τέσσαρα τέκνα της εἰς τὰς ρείρες τῆς Νεδζί, καὶ τῇ εἶπε. «Δὲν είναι πολὺ δύο μητέρες διὰ τὰ ἀτυχῆ ταῦτα μικρές.» Ἡ Νεδζί ἔσφυγε τὰ δρφανὰ εἰς τὸ στῆθος της, καὶ ἤρξατο ἐργαζομένη δί’ αὐτά, ὡς ἀλλοτε διὰ τὸν γέροντα Ἰακώβου. Ἡννόησε τί ἔστι καθῆκον· καθῆκον ἔκάστου εἴναι νὰ πράττῃ τὸ καλὸν δπως δύναται, ἀδιάφορον δους καὶ ἀνήναι ἀνάγκη νὰ καταβάλῃ κόπους σωματικούς τε καὶ φυσικούς. Τοῦτο ἡννόησε κατὰ βάθος καὶ ἔξετέλει Νεδζί ή Βοημή.

IX

Δὲν ἐγνώρισε πατέρα, οὔτε μητέρα· καὶ δύως ἔξετέλεσε πληρέστατα τὰ καθήκοντα φιλοστόργου θυγατρός· δὲν ὑπῆρξε μήτηρ· καὶ δύως κατέστη τὸ στήριγμα, καὶ θετή, οὔτως εἴπειν, μήτηρ τεσσάρων δρφανῶν Νεδζί ή Βοημή.

X

Καὶ ὅτε τὰ τέκνα τῆς Βαθηλίας κατέστησαν ἄνδρες ίκανοι εἰς ἐργασίαν, καὶ αἱ θυγατέρες εὐτυχεῖς μητέρες καὶ ὅτε αὕτη ἀδυνατίσασα ἔλεγεν: «Οὐδεὶς πλέον ἔχει τὴν ἀνάγκην μου·» ἡ προστασία τῶν πτωχῶν δρφανῶν ἀνεκούφιζε τὴν θειερή Νεδζί τὴν Βοημήν.

Πλὴν τέλος, ὡς δὲ τρυφερὸς κάλυξ, ζωρὸς καὶ ἀκματός, ἀνθήσας μαραίνεται καὶ ἔντρινεται, οὕτω καὶ δούλωτος μετέφερεν εἰς τὴν ἀληθῆ ἐλευθερίαν Νεδζί τὴν Βοημήν.

Ἐσπερος.

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΑΡΚΙΣΙΑ

Βλέπετε τῶν Ὀλυμπίων τὴν σεπτήνην ἔκεινην στήλην καὶ τὸ κιονόκρανόν της τὸ ἐπίχρυσον ἔκεινο; Χείρα τρέμουσαν τεχνίτου εἰς τὰ φύλλα διακρίνω· αἰσθημα νομίζεις πόνου καθωδήγησε τὴν σμίλην. Οἶμοι! διατί ἐπόνει δ τεχνίτης διατί;

Ἐκείνη κάρη δεκαέτις ρόδου ἔχουσα τὸ χρῶμα μέσω ρόδων ἔκηνύγει ἀνθος φεύγον χρυσαλλίδια: «ἔδω εἰνε, ἔδω εἰνε...» Α ἔκει ἔκει τὴν εἶδα...» κ ἔστραπτε τὸ παιδικόν της ἴλαρδον ἔκεινο δύμα. Οἶμοι! τὸ μικρὸν ἡγνόει ποῦ βαδίζει ποῦ πατεῖ.

Εἰς τοῦ Ἰλισσοῦ τὰς ὅχθας κυνηγοῦσα ἐπλανήθη. Τὴν ἔζηλευσε τὸ κύμα—ἥτο τόσον ἐρασμία! «Ἐγιν' ἀφανῆς ἔξαίφνης ή ξανθή ή Ναρκισσία· τὴν παρέλαβε τὸ κύμα κ εἰς τὸν φλοιοσθόν ἐκοιμήθη, Οἶμοι! σπεύδει ή τροφός της... τὴν ἀνέσυρε νεκράν.

Που ἔκεινη; τώρα τάφου ψυχρὸν χῶμα τὴν καλύπτει. Βλέπουσα τ' ἀθύρματά της ή τροφός της κλαίει ἔτοικαὶ ἐντὸς καλάθου ταῦτα εἰς τὸν τάφον ἀποθέτει, δους δρόσου μαργαρίτας ή πρωταρρίπτει. Οἶμοι! καὶ ἀργὴ νομίζεις δακρυλούει τὴν μικράν.

Μὲ τὸν καλάθον ἀκάνθιας εἰδότης περιπλεγμένας χλωράς ἔτι δ τεχνίτης καὶ τὴν κόρην ἐνθυμήθη· χρόνος ἔρρευσε—σκεπάζει τὰ ἀθύρματά της λήπη... Ἐλαβεν ἀλγὸν τὴν σμίλην δ τεχνίτης παραστάσας Οἶμοι! τοῦ πτωχοῦ καλάθου τὴν εἰκόνα ζωηράν.

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΤΡΟΓΛΟΥΣ.

Σ. Σ. Α. Εύμενῶς παρεχώρησεν διμένιον τὸ ἄνω ποιημάτιον δ κ. Ι. Κ. Καμπούρογλους. ἀναγνώσας τὸ διντὸς β' φύλλωφ μικρὸν περὶ Κορινθιακοῦ κιονόκρανου ἀρθρίδιον διμένιον. Τὸν εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

«Ἡ ξηρασία ἔτις παρετηρήθη ἀπὸ τῆς 15 περίπου ἰανουαρίου μέχρι σήμερον, ἐποχὴν, καθ' ἓν συνήθως γίνονται αἱ πλήμμυραι, δὲν είναι πρωτοφανές τι. Ἡ κάτωθι στατιστικὴ δεικνύει διμένιον τὸν πίνακα διμοίων χειμῶνων.

Ἐν ἔτει 1472 ή γλυκύτης τοῦ χειμῶνος ἐπέτρεψεν εἰς τὰ δένδρα νὰ ἐκφυλλίσωσι πρὸ τοῦ φεβρουαρίου· εἰς δὲ τὰ πτηνά νὰ ἐκολάψωσι τοὺς νεοσσούς των κατὰ τὸν φεβρουαρίον.

Κατὰ τὸ 1289 δὲν ἔσθιαν χειμῶνα.

Τῷ 1421 τὰ δένδρα ἔνθησαν κατὰ τὸν φεβρουαρίον, αἱ δὲ ἀμπελοὶ κατὰ τὸν ἀπρίλιον· τὰ κεράσια ὠρίμασαν τὸν ἀπρίλιον, καὶ αἱ σταφυλαὶ τὸν μάϊον.

Τῷ 1538 οἱ κῆποι ἔνθησαν κατὰ τὸν Ιανουαρίον.

Τῷ 1585 οἱ στάχυες ὠρίμασαν πρὸ τοῦ Πάσχα.

Τὰ 1607, 1609, 1613 καὶ 1617 ὑπῆρξαν ἀξιοπημένωτα διὰ τοὺς ἡπιοτάτους χειμῶνάς των.

Οὔτε πάγοι οὔτε χιὰν ἔπεσσεν ἐν Γαλλίᾳ τῷ 1659.

Ἐν Γερμανίᾳ τῷ 1692 δὲν ἀνήρθη ἐστία.

Τέλος ἡ γλυκύτης τῶν χειμῶνων τῶν ἔτην 1781, 1807 καὶ 1822 ἐθεωρήθη δια ἔξαίρεσις ἐν τῇ μετεωρολογίᾳ. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ τοῦ 1866 ἐν Γαλλίᾳ, διέγενετο καὶ ἡ μεγάλη πλημμύρα τοῦ Σηκουανά.

Αἴσιος β'. αἰνήγματος.

Ἀθηνᾶ—Ἀθῆναι

«Ἐλυσεν αὐτὸς πρῶτος δ κ. Ι. Καγκάδης· κατόπιν δὲ οἱ κ. κ. Καραχάλιος, εἰς συνδρομητὴς κατοικῶν ἐν δδῷ Λέκα άριθμ. 5, καὶ η κυρία Β. Α. Βαμπᾶ. Πρὸς δὲ δ κ. Μακρόπουλος ἐκ Σύρου, δ κ. Λωρδόπουλος ἐκ Μεσολογγίου καὶ δ κ. Ε. Ἀννινος ἐκ Κεφαλληνίας.

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

Μικρὸν είμαι κ εὐτελές.—Ο τ' οδρανοῦ πλὴν θόλος ἀν λειψώ ἀφανίζεται—δ "Ηλιος σκοτίζεται. Καὶ ὅρδην ἀνατρέπεται, φίλοι, δ κόσμος διος.

Τῷ πρώτῳ λύτῃ δωρείται ἀντίτυπον τῆς Νέας Ελληνίδος.

Πρόδηλημα β'. Ποιον τὸ δυσύλλαβον δνομα διερ περ καὶ δεξιῶν καὶ ἔξ αιτερῶν ἀναγινώσκεται τὸ αὐτό;